

Прорахунки Центральної Ради України.

Вступ :

1) Соціальний аспект

2) Зовнішня політика

3) Армійське питання.

Вступ :

Піднявшись на гребінь суспільно-політичного життя як поборниця національних інтересів українців і домігшись від Тимчасового уряду поступок на шляху до національнодержавної автономії України в складі Росії, Центральна Рада завоювала на кінець жовтня 1917 року значний авторитет. Але, приділивши особливу увагу процесам національного відродження, Центральна Рада фактично самоусунулась від розв'язання гострих соціально-економічних проблем, які особливо бентежили тоді трудящих. Не зуміла налагодити ефективного керівництва в Україні, забезпечити міста продовольством, домогтися порядку й законності. УЦР не змогла організувати українську армію.

Соціальний аспект :

Робочі повстання проти влади Центральної Ради, організовані наприкінці 1917 — початку 1918 рр. в Катеринославі, Каменському, Олександрівську, Кривому Розі, Одесі, Києві та інших містах. Особливо гострим і запеклим стало повстання в Києві, центром якого став завод “Арсенал”.

Зовнішня політика :

Зовнішня політика Центральної Ради викликала глибоке розчарування, по-перше, серед військових. Орієнтуючись спочатку на країни Антанти, вона всіляко відволікала справу укладання миру. Навіть наприкінці грудня 1917 р., коли антивоєнні настрої набули крайньої форми, генеральний секретар закордонних справ О. Шульгін виступав проти сепаратного миру. “Більшовики, — підкреслював він, — хочуть замирити сепаратно, а ми на це не згодні . Ми стоїмо за загальний мир”.

Тому неспростовним залишається той факт, що Україна опинилася під п'ятою окупантів саме з вини Центральної Ради. УНР, по-перше, лишалася західної частини Холмщини, а залишок її і Волинь залишаються під окупацією. По-друге, взаємопогашувалися “кошти війни і воєнне відшкодування”. По-друге, Україна мала надавати “надлишки сільськогосподарських продуктів і індустріальних виробів.

Армійське питання :

Одним з найважливіших аспектів в боротьбі України за незалежність була проблема створення збройних сил. Із середини квітня 1917 р. в українському суспільстві визначаються дві концепції щодо формування армії. М. Міхновський, що тоді очолював військове товариство ім. П. Полуботка, вважав, що тільки сильна армія може стати запорукою самостійності України. Однак, члени Центральної Ради заперечували необхідність створення армії.

Так, **В. Винниченко** писав у
“Робітничий газеті”: “Нам треба
не якихось постійних армій, а
знищення них. Українського
мілітаризму не було і не повинно
бути”.

Роботу виконала :
Крошка Анастасія